

OD AUTORKY BESTSELLERU **SNAŽ SE NEDÝCHAT**

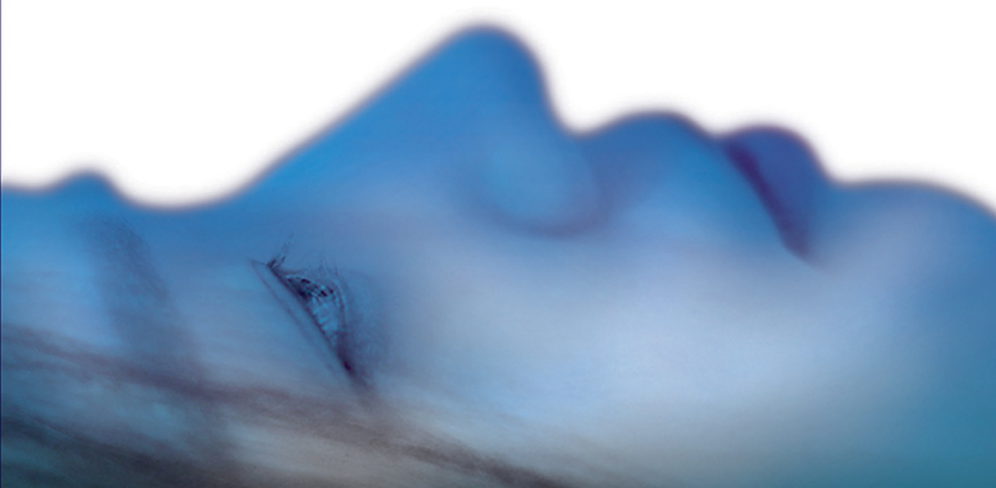
HOLLY SEDDON

NEZA

VÍREJ

OČI

Dvě sestry.
Životní tajemství.
Strašlivá odplata.

NEZAVÍREJ OČI

Holly Seddon

Copyright © Holly Seddon, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad: © Dagmar Chýlová, 2018

Obálka: © Pavel Tůma - RITA

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN: 978-80-7585-854-2 (pdf)

NEZAVÍREJ OČI

Holly Seddon

Pro mé přátele.

Přítomnost

ROBIN

Robin se nadechne dusného vzduchu v pokoji a rychle vydechne. Ve slunečních paprscích poletuje prach. Snaží se nemyslet na malinké částičky, které se jí usazují na plících.

Ulice Manchesteru jsou mokré a ošklivě šedé, ale ve vzduchu je cítit závan jara. Robin však nic z toho necítí ani vlhko jí nepronikne přes vybledlé černé bavlněné tričko až na kůži.

Autobus, který profrčí velkou kaluží pod jejím oknem, postříká dům sprškou špinavé vody a jeho nejbližší okolí se na chvíli promění v moře. Robin autobus nevidí, ale slyší, jak nějaká žena chrlí nadávky, když jí špinavá voda postříká džíny.

Včera byla celý den doma a ani dnes se nikam nechystá. Už několik let nevyšla z domu a ven by ji vyhnal snad jen požár nebo potopa. Ještě před několika týdny byl její život bez problémů a cítila se v bezpečí. Její dům je jako útulná ulita. Pravidelně cvičí, denně ujde deset tisíc kroků, které počítá na pedometru, a posiluje s činkami. Někdy se dívá na televizi nebo bezcílně brouzdá po internetu.

Robin je zdrženlivá a opatrná. Dveře otevírá jen domluveným návštěvám. Pokud online objednávka potravin dorazí mimo dohodnutý čas, naštvaní řidiči ji musí odvézt zpět do skladiště. Neočekávané balíčky zásadně nepřijímá. Blíží se

volby a u jejích dveří se objevují horliví nadšenci ve špatně padnoucích oblecích, ale ona o politické diskuze nestojí.

Někdo právě klepe. Klepání je nejdříve zdvořilé, po chvílce však sílí. Robin zírá na televizní obrazovku, na níž se míhají barevné obrázky, a příjemný hlas vypravuje dětem příběh o tom, jak si mají lidé pomáhat a učit se nové věci. Neexistují tam žádní zločinci a hrdinové necítí vinu ani strach. Všichni jsou šťastní.

Klepání začíná být zběsilé. Robin se zhluboka nadechne a vydechne. Soustředí se na to, jak vzduch vychází ven z jejích úst, a dál tvrdošijně sleduje obrazovku.

SÁRA

Sebrali mi dítě a nemůžu s tím vůbec nic dělat. Už jsou to čtyři dny, co jsem naposledy viděla Violetiny zlaté vlásky, oříškové oči a malinký růžový nosánek. Když odcházela, držela za ruku svého strýce, usmívala se a mávala mi, zatímco já seděla u vlastního jídelního stolu a poslouchala obvinění bez práva na obhajobu.

Právě jsme dojedli rodinný oběd. Připravovala jsem ho celé dopoledne a místo toho, aby mě po obědě nechali sklidit stůl, což jsem obvykle dělávala, si Jim odkašlal a pokynul svému bratrovi, aby odvedl Violet pryč. Potom začal předčítat svůj seznam. Pěkně řádku po řádce. Znělo to jak střelba z kulometu.

Když skončil, v pokoji se rozhostilo ticho. Jim pohlédl na matku, a když přikývla, spustil: „Nebudeme to protahovat. Sbalíš si věci a odejdeš. Našli jsme ti byt. Budeš mít kde bydlet, než se postavíš na vlastní nohy.“

Odvedli mě nahoru a dívali se, jak si balím tašky. Pak mě Jim s jeho otcem doprovodili ven a strčili do taxíku. Patnáct minut jízdy jsem nepřítomně civěla z okna, příliš v šoku na to, abych brečela. Pořád jsem si v duchu dokola procházela Jimův seznam a pokoušela se tomu všemu přijít na kloub.

1. Žárlivost

Myslela jsem si, že toho řekne víc. On ale vyslovil jediné slovo: žárlivost. Pronesl ho potichu a sebejistě, aniž by na mě pohlédl.

V tu chvíli jsem si stále ještě myslela, že je to všechno jen hloupý vtip. Pointa však nepřišla a Jim pokračoval ve čtení. Jeho rodiče seděli u stolu a s rukama v klíně poslouchali, jak mě jejich syn obviňuje.

Jim si myslel, že žárlím na jeho lásku k Violetě a na jejich vzájemné pouto. Že žárlím na to, jak se zeptá, když přijde z práce: „Kde je moje holčička?“ a myslí tím Violetu. A přesto, že já se o ni celý den starám a snažím se zvládnout všechny domácí práce jednou rukou, protože Violeta se mě drží jako klíště, jakmile se Jim přesně v 18.15 objeví ve dveřích, její malé ručičky vyletí vzhůru, začne vydávat zvuky podobné oslímu hýkání a snaží se na tátu dosáhnout.

Nežárlila jsem na Violetu. Pokud jsem na někoho žárlila, byl to on. Chtěla jsem Violetinu lásku jen pro sebe, ale jejich vzájemné pouto jsem jim neupírala. Naopak, ráda jsem je spolu pozorovala. Pracovitý, milující muž, útulný domov a naše nádherné děťátko.

Všechno to do sebe zapadalo jako domino.

1989

ROBIN

Robin našťvaně okopává špičky svých nových lakýrek o zed'. Že je malá, ještě neznamená, že by se měla oblékat jako nějaká pitomá panenka. To její sestra Sára chce vždycky vypadat hezky. Ráda se prohlíží před zrcadlem a obdivuje své zlaté vlásky. Vypadá jak z pohádky o Zlatovlásce. Táta s mámou by samozřejmě chtěli, aby se Robin chovala jako Sára. Tato myšlenka Robin natolik znechutí, že si odplivne.

„Robin!“

„Co je?“

„Neplivej na zem. Co se to s tebou děje?“

Robin pohlédne nahoru na mámu a zamračí se. „Mám špatnou chuť v puse,“ řekne a bez přemýšlení pokračuje v okopávání svých bot.

„Robin! Co to, sakra, vyvádíš?“

„Nic.“

„Ty boty jsou úplně nové, ty holko zlobivá!“

Máma stojí rozkročená, ruce v bok. Se sluncem v zádech vypadá její postava velká, ale ve skutečnosti je máma docela malá.

„Jsou moc lesklé,“ snaží se Robin své počínání vysvětlit, ale už předem ví, že je to zbytečné.

Sára stojí po matčině boku, na tváři má stejný znechucený výraz. Přestože strávily celý den ve škole, Sářiny vlasy jsou stále zapleteny v neporušeném copu. Její kostkované letní šaty jsou čisté a za nehty nemá špínu. Robininy tmavé vlasy se vymanily ze sevření gumičky ještě před první přestávkou. Jsou tak vlnité a je jich tolik, že žádná gumička nemá šanci udržet je pohromadě. Za pár let si je Robin ostríhá kuchyňskými nůžkami.

Většina lidí hází Sáru a Robin do jednoho pytle, protože si myslí, že když jsou dvojčata, měly by si být podobné, ale ve skutečnosti mohou být jen stěží rozdílnější. Jedna vysoká blondýnka, dobře vychovaná, druhá drobná s tmavými vlasy a rozpustilá.

Když byly menší, snažila se je jejich matka Angela – Angie – oblékat do stejného oblečení. Kupovala jim stejné čepičky, šatičky a botičky. Sára však byla už od narození větší a vypadala starší, takže sjednocené oblečení spíše rozdíl mezi nimi ještě umocňovalo. Lidé, kteří rodinu Marshallů moc dobře neznali, občas tvrdili, že není možné, aby sestry byly dvojčata.

„Já to přece musím vědět,“ odpovídala jejich matka s povzdechem. „Obě jsem je porodila.“

„Ty můj malý špunte,“ říkává jí táta, když vedle sebe sedí na sedačce a nohy, které ještě nedosáhnou na zem, se jí bezmocně klátí ve vzduchu nebo když mu Robin v neděli pomáhá v garáži. Nadšeně mu podává kousky dřeva, hřebíky nebo lepidlo, zatímco on se pokouší spravit něco, co by máma nejraději vyhodila. „Netisknu peníze, Angie,“ říkává a máma mu odpovídá dalším z jejích teatrálních povzdechů: „To máš bohužel úplnou pravdu.“

První školní den právě skončil a Robin se sestrou vyrazily se svěšenými hlavami na cestu domů. V taškách jim rachotí prázdné krabičky od svačiny a obě jsou unavené. Zívají a stěžují si. První den zpátky ve škole po šesti týdnech hraní si a koukání na televizi je vyčerpávající. Příští týden je už máma ze školy vyzvedávat nebude – už jsou velké holky, za měsíc jim bude devět – ale první den je to jiné. Robin dostala už dvakrát vynadáno a těší se, až zítra půjde ze školy sama, i když její sestra, která si ráda hraje na dospělou, půjde samozřejmě s ní. Je neskutečné, jaký rozdíl může udělat šestnáct minut. „Jsem starší,“ neustále jí připomíná Sára, zatímco Robin obrací oči v sloup. *Kdybych byla vyšší, bylo by to jiné.*

Robin se zamračí. Před nimi stojí lesklé černé BMW s rozsvícenými výstražnými světly, předními koly zaparkované na chodníku. Maminky s malými dětmi v kočárku rozčileně brblají a přehnaně předvádějí, jak jim auto překáží v cestě. Dveře u řidiče se otevřou a z auta vystoupí mladá žena. Dlouhé vlasy, které se na slunci lesknou, se jí pohupují okolo hlavy. Na sobě má draze vypadající kabát. „Moc se omlouvám,“ otočí se směrem k nespokojeným matkám. „Nevěděla jsem, kde zaparkovat.“

Matky ji však ignorují a ona nadšeně zamává na nějakého chlapce. Je to nový kluk z jejich třídy. Když kluk utíká směrem k ní, poskakuje mu na zádech školní taška. Vlasy má zřejmě nagelované, protože se ani nehnu. Vyšplhá se na přední sedadlo vedle mámy, auto sjede z chodníku a tiše odjíždí pryč. Na Robin to neudělá nejmenší dojem.

SÁRA

Ve třídě máme nového kluka. Je podobný Jordanovi Knightovi z hudební skupiny *New Kids on the Block*, ale je tichý jako myška. Má blondaté vlasy, tmavé oči a výrazné lícni kosti. Vypadá jako antický model z plakátu. Slečna Howardová, naše nová učitelka, elegantní starší dáma, které Robin říká čarodějnice, ho donutila postavit se před třídu a představit se. Zčervenaly mu uši, ale když otevřel pusku, nic z ní nevyšlo. Nakonec ho slečna Howardová musela představit sama. „Tohle je Kal Granger. Je ve škole nový, tak doufám, že ho pěkně přivítáte.“

Zapsala jsem si jeho jméno do sešitu a namalovala kolem něj srdíčko, abych si jméno zapamatovala.

O polední přestávce jsem viděla Kala sedět samotného na lavičce, které se říká „lavička kamarádství“. Seděl s koleny těsně u sebe, kousal do jablka a četl knihu.

Kousek opodál kopali kluci do míče a pošťuchovali se, ale pokaždé když se dostali do jeho blízkosti, uhnul jim koleno z cesty a pokračoval ve čtení.

„Ahoj,“ oslovila jsem ho a snažila jsem se, aby to znělo co nejvíc přátelsky. „Jmenuji se Sára.“

„Ahoj,“ řekl. „Jmenuji se Kal.“ Na chvíli jsem si myslela, že mi podá ruku a potřese mi mou.

„Víš, že sedíš na lavičce kamarádství?“ zeptala jsem se.

Řekl, že neví, a když odpovídal, zase mu zčervenaly uši.

Vysvětlila jsem mu, že lavička se tak jmenuje proto, že je pro děti, které se cítí osamělé a chtějí si s někým hrát. Vždycky mě bavilo vysvětlovat pravidla a rituály školy. Všechny je znám, protože do této školy chodím už od čtyř let.

Nabídla jsem Kalovi, že ho provedu po škole. Podíval se na knihu, kterou četl, záložkou si založil stránku a pak vstal a šel se mnou. Ukázala jsem mu hřiště, kde hrajeme hry, plavecký bazén, který se už nepoužívá, protože je starý a děravý, školníkovu boudu, ve které straší a – abych ho rozesmála – také venkovní dívčí záchodky. Znovu celý zrudl.

Vyprávěl mi, že se přestěhovali do naší vesnice Birch End, protože jeho táta dostal novou práci. Dělá něco důležitého ve firmě Coca Cola v Readingu. Kal ale žádnou limonádu nedostává, protože jeho táta nemá rád, když ho Kal o něco žádá. Vypadá to, že má pěkně přísného tatů.

Je teprve odpoledne a Robin už dostala dvakrát vynadáno. Nejdříve okopávala své nové boty o zed'. I když jsem to viděla, nežalovala jsem na ni. Pak ale začala plivat na zem a máma si toho všimla. Nechápu, proč se takhle chová, když ji při tom vždycky chytanou. Myslím, že to dělá schválně, baví ji dělat problémy. Já se snažím být hodná. Všechno je přece o tolik lepší, když se chováte dobře.

Táta mi říká „ty moje malá šprtka“ a máma „moje zlatá holčičko“.

Máma ráda předstírá, že je na tatů naštvaná, a on si z ní pořád utahuje. Říká jí „Vaše jasnosti“ a dělá si legraci z jejího sekýrování. Já si ale myslím, že se mají pořád rádi. Když sedíme na sedačce a koukáme na televizi, tulí se k sobě. Táta má

položenou ruku na mámině koleni a její blondaté vlasy ho lechtají na prsou. Když jedeme autem, bez přestání si povídají, jako kdyby se týdny neviděli. S Robin jsme je už raději přestaly přerušovat prosbami o bonbony a místo toho hrajeme „na špehy“ nebo „na žlutá auta“. Kdo první uvidí žluté auto, vykřikne „žluté auto!“ a praští druhou do ruky. Vždycky to končí brekem, ale když koukáme ven, nosy přitisknuté na okénko, aby nám žádné žluté auto neuniklo, a bláznivě se při tom chechtáme, je to ta nejlepší zábava na světě. Moje sestra mě často štve, ale je s ní legrace jako s nikým jiným.

Přítomnost

ROBIN

Z okna Robinina pokoje ve druhém patře jejího domu je vidět do oken devíti bytů v domě naproti. Když se Robin nakloní přes parapet, vidí na každé straně další tři byty. Každý z bytů má tři okna otočená jejím směrem. Za okny se míhají životy neznámých lidí jako v barevném kaleidoskopu.

Protože je dopoledne, většina oken je prázdná a bude tomu tak až do večera. V nejhořejším bytě vytírá uklízečka mopem podlahu. Barevné tričko jí vlaje okolo silné postavy jako cirkusový stan. Ramena se jí pohupují do rytmu hudby, kterou poslouchá v rádiu, nebo si možná jen potichu pro sebe prozpěvuje. V bytě vpravo dole dělá nějaká stará dáma obvyklé domácí práce. Na ruku má gumové rukavice a přes nylonové šaty oblečenou modrou zástěru.

V bytě uprostřed vidí Robin muže a ženu. Muž je pan Straka, Robinin oblíbenec.

Pan Straka není samozřejmě jeho pravé jméno. Jmenuje se Henry Watkins a jeho žena Karen Watkinsová. Pan Straka, kterého tak pojmenovala podle šedého proužku v jinak černých vlasech, tvořil důležitou součást Robinina dne ještě dříve, než Robin zjistila jeho pravé jméno.

Každé ráno Robin bez dechu pozoruje, jak pan Straka a malý chlapec (jeho jméno nenašla na internetu, tak mu říká Malý ptáček) vycházejí ze zahrady, která je společná pro několik domů, oklepou vodu z chlapcovy koloběžky a vydají se na cestu dlážděnou alejí, rozdělující dvě řady dvorků a zahrad.

Ranní pozdrav „Dobré ráno, pane Strako“ je důležitou součástí jejího dne. Teprve potom může den opravdu začít. Bez pozdravu by nebyl čaj a toast k snídani, nebylo by deset tisíc kroků ani zvedání činek a uklidňující dětský program v televizi.

Samozřejmě i ostatní věci jsou důležité – třídění a ignorování pošty, schovávání se u okna za záclonou a pozorování lidí – to všechno dohromady tvoří Robinin den. Robin pozoruje lidi denně. Myslí si, že *když nebude dávat pozor, lidé umřou*. Na rozdíl od ostatních jejích myšlenek na této je něco skutečného.

Ze začátku neměla vůbec v úmyslu dívat se na něco nepatřičného. Pana Straku a jeho malého synka sleduje jen proto, aby je ochránila. Nechtěla se jim plést do života. Rodina pana Straky pro ni představovala nejlepší rodinu na světě – milující, láskyplnou a zcela normální. Přesně takovou, jakou si pan Straka a Malý ptáček zaslouží.

Když však Robin viděla paní Strakovou a jejího přítele, jak spolu jdou alejí, zaujatě si povídají a přitom se líbají, nemohla od nich odvrátit zrak. V pokoji za záclonou s ní lomcoval vztek.

Ted' pozoruje pana Straku a jeho manželku, která na něco ukazuje prstem. Vypadá to, že se schyluje k hádce.

Najednou zaslechne, jak dole na rohožku dopadla pošta a poštovní schránka se s klapnutím zavřela. Zrovna se chystá

sejít dolů, vyzvednout poštu a roztrdit ji do úhledných hromádek, když někdo zaklepe na dveře. Robin chvíli čeká. Mohl by to být někdo od charity, nějaký politik nebo podomní prodejce nabízející plastová okna. A možná také někdo úplně jiný. Jediný způsob, jak se to dozvědět – kromě toho, že by otevřela dveře a dovolila by, aby ruch z ulice pronikl do jejího bytu – je čekat.

Ťuk, ťuk. Ťukání je stále ještě zdvořilé, ale neustává.

Ťuk, ťuk, ťuk. Klepání zní naléhavěji.

Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk. Rychlé staccato sílí. Teď je už jasné, že to bude *někdo jiný*. Někdo našťvaný a netrpělivý. Neznámý muž beze jména a bez tváře postávající na prahu jejích dveří. Robin stojí na podestě schodiště a počítá, kolik času uplyne, než to návštěvník vzdá. Třicet sedm sekund. Jeho odhodlání ji irituje.

SÁRA

2. Lži

Vím, proč jsou lži na seznamu. Napovídala jsem jich Jimovi spoustu. Nejdříve jsem se prostě jen o některých věcech nezmínila, potom jsem je začala překrucovat a nakonec jsem si vymýšlela bohapusté lži.

Seznámila jsem se s Jimem v práci krátce poté, co jsem se přestěhovala do Godalmingu v Surrey. Po dlouhé době to bylo mé první zaměstnání. Byla jsem nadšená a plná elánu.

Když se mě Jim ptal na sourozence, řekla jsem mu, že žádné nemám a že mí rodiče zemřeli. Tato první lež mi připadala jako správné rozhodnutí, takové, které jsem už dlouho nedělala: *Nemám žádnou rodinu.*

Vyprávěl mi o své rodině a o svých nadějích a já jsem věděla, že je to ten pravý. Přestěhovala jsem se k němu a konečně jsem mohla dýchat. Mohla jsem se smát. Bylo to tak úžasné. Všechno bylo normální a skvělé a já jsem vše zvládala.

Lži však plynuly dál a stávaly se součástí mého života. Musela jsem odpovídat na tolik otázek a nějak zaplnit mezery ve svém životě. Jakmile jednou začnete lhát, není cesta zpátky.

Vybrala jsem si Jima, protože jsem chtěla bydlet v Godalmingu a být normální a milá Sára. Nejdůležitější věc na světě však pro mě byla Violeta.

Museli jsme se s Jimem naučit žít společně v našem novém domě a přizpůsobit se jeden druhému. Zažili jsme pár trapných okamžiků, ale naše malá holčička nám je vždy pomohla překonat. Violeta se narodila předčasně a potřebovala speciální péči.

Od prvního okamžiku jsem se do ní zamilovala. Zatímco celý dům spal, zírala jsem na ten malý spící uzlíček s těmi nejslabšími nožkami, jaké jsem kdy viděla. Moje děťátko. Opakovala jsem si to znovu a znovu jako nějaké zaklínadlo. „Moje děťátko, moje děťátko, moje děťátko.“

První noc strávená s mou malou dcerkou mi připadla neskutečná. Nemohla jsem uvěřit, že toto drobounké stvoření mi bylo ponecháno napospas. Nedostala jsem žádné instrukce, nikdo mě nepřišel zkontrolovat, nikdo nedohlížel na to, co dělám.

Pozorovala jsem, jak ve Violetiných miniaturních žilách pulzuje krev. Dýchání mezi jednotlivými pulzy se brzy zklidnilo a nenahánělo už takovou hrůzu. Začala jsem se uvolňovat a konečně jsem uvěřila, že bude vše v pořádku.

Když Violeta plakala, nedařilo se mi ji zpočátku uklidnit. V prvních měsících jsem často v noci brečela zoufalstvím. Vzbudit Jima nemělo žádný smysl, protože co by mohl dělat jiného, než se dívat na to, jak jsem unavená.

Nebyla to však taková hrůza. Nebyl to jen zoufalý čas nočního pláče a ohříváního mléka. Často pro mě péče o moji dcerku znamenala nadlidský výkon, ale všechno mé konání provázela bezvýhradná láska.

Když Jim řekl, že číslo dvě na jeho seznamu jsou lži, nevěděla jsem, co tím myslí. Vyslovil to slovo potichu, jako kdyby to byla nějaká nadávka.

Podívala jsem se mu do očí a zeptala se: „Jaké lži?“

Spíše jsem se však měla zeptat: „Které lži myslíš?“ Protože lží bylo tolik, že bych je nedokázala spočítat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

1990

ROBIN

Dnes Robin a její sestra poprvé přespí u Kala doma. Od té doby, co se jejich mámy spřátelily – při náhodném setkání u kadeřníka před několika měsíci, které přerostlo v pevné přátelství – víkendy se kompletně změnily. V sobotu už nevěčeří doma před televizní obrazovkou s talířem v klíně. Odpoledne se vykoupu, umyjí si vlasy a večer všichni společně sedí u Grangerů okolo stolu. Dospělí si povídají o nudných věcech a dělají hloupé vtipy, jimž Robin, Sára ani Kal nerozumí.

Hilary – Kalova máma – vaří jídla, která viděla v televizním pořadu *Masterchef* s Lloydem Grossmanem a ve *Food and Drink* s Michaellem Barrym. Husté omáčky nebo maso ve vlastní šťávě. Robin se stýská po sobotních večerech s pizzou nebo kuřecími kousky. Kalův táta pořád mluví o penězích – o tom, kolik má, jaké dostane prémie a za co peníze utratí – a Robinina máma se často hlasitě směje a pak se v neděli ráno s tátou hádají, protože táta si nemůže dovolit koupit to samé, co Drew Granger.

Dříve končivaly večery neklidnou jízdou domů – dívky na zadních sedačkách připoutané bezpečnostními pásy, vzduch v autě čpěl alkoholem. Avšak poté, co policie začala stíhat řízení pod vlivem alkoholu a používat dechové zkoušky, táta

prohlásil, že to nestojí za to, aby mu sebrali řidičák, protože by kvůli tomu ztratil práci. Robinin návrh, aby zůstali doma a nikam nejezdili, rodiče ignorovali a místo toho bylo rozhodnuto, že budou zůstat u Grangerů přes noc.

Přestože by Robin dala přednost vlastní posteli, svému oblíbenému jídlu a obnošeným džínům místo šatů, do kterých ji máma nacpala, cítí z nadcházející noci vzrušení. Kalova postel je větší, než mají Robininy rodiče doma, a dospělí jim slíbili, že se před spaním můžou podívat na film. Robin by se ráda dívala na *Labyrint*, ale Sára si pravděpodobně prosadí něco takového jako *Pomáda 2* nebo *Hříšný tanec*. Dostanou pár drobných a povolení zajít si půjčit videokazetu na benzinovou pumpu. Možná budou moct také tátovi koupit krabičku cigaret.

Kal jim přenechá svou obrovskou postel a sám bude spát na rozkládacím lůžku vedle nich. Kal teď s nimi tráví většinu volného času a fascinuje ho, jak je jednoduché si s nimi povídat, vtipkovat a hašteřit se – věci pro jedináčka zcela neznámé.

SÁRA

Celý týden jsem se těšila. Hrozně ráda chodím ke Grangerům na návštěvu. Všechno je tam nové, tak teplé a měkké na dotek. Mají doma tři toalety. Jedna je v přízemí a Hilary jí říká „šatna“, což mi připadá legrační, protože šatna je místo, kam my dáváme kabáty a holínky. Občas s Robin doma předstíráme, že chodíme čurat vedle věšáku na kabáty.

Další záchod je v hlavní koupelně, kde je také vana a sprchový kout. Nemůžu se dočkat, až ho vyzkouším a dám si sprchu. Zatím jsem se sprchovala jen jednou na plovárně ve městě. Bylo to, jako bych stála venku a na nahá ramena mi padal jemný déšť. Třetí záchod je u ložnice rodičů. Máma touží mít u ložnice také vlastní záchod, ale táta se tomu směje. „A kam ho mám dát?“ ptá se. „Do skříně?“

Těším se na Kala. S Robin je vždycky velká legrace, ale když jsme s Kalem, Robin se tolik nepředvádí a nechová se tak bláznivě.

Ve škole se nám Kal obezřetně vyhýbá, stejně tak jako se vyhýbáme jedna druhé. Každý ročník má jen jednu třídu, takže jsme všichni pohromadě, ať se nám to líbí, nebo ne, ale kdybychom si spolu hráli, ostatní děti by si z nás utahovaly. Je to nevyřčené pravidlo. Kluci si nehrají s holkami a sestry mezi

sebou také ne. Od té doby, co jsme začaly chodit do školy, chováme se s Robin, jako by nás nějaká neviditelná síla držela od sebe. Mám pocit, že je to nějaký druh obrany. Lidé si myslí, že dvojčata jsou zvláštní, tak trochu tajemné bytosti, a některá dvojčata taková opravdu jsou. Mají k sobě hodně blízko, drží se dál od ostatních a mluví svým vlastním jazykem.

Ale ani jedno z toho se nás netýká. Máma říká, že když jsme byly malé, spávaly jsme v jedné postýlce. Večer položila každou z nás na opačnou stranu, ale přes noc jsme se vždycky přitulily k sobě. Když jsme začaly chodit do školy, nějakou dobu nám trvalo, než jsme si uvědomily, jaká jsou tam pravidla, a přizpůsobily se. Když jsme první den vešly do třídy, držely jsme se za ruce a v lavici jsme seděly vedle sebe. Je mi trochu smutno, že už tomu tak není. Myslím, že Robin to asi nevdá, a já nevím, jak jí mám říct, že jsem ráda, že je moje sestra a že spolu dobře vycházíme.

Možná je to tím, že nejsme identická dvojčata a že si nejsme ani trochu podobné. Na druhou stranu kdyby mě někdo pozoroval, jak si hraju s Kalem, mohl by si myslet, že je můj bratr. Oba jsme vysocí a máme blondáté vlasy. Kal chodí vzpřímeně jako tanečník a já se snažím se mu ve všem podobat. Robin je malá a hubená a má tmavé vlasy. Oblečení, které nosí, jí nesedí, a tak za něj neustále tahá a popotahuje ho.

Doma je Kal jiný. Když si hrajeme venku na hřišti, každý se svými kamarády, je tichý, ale vypadá, že je spokojený. Jestliže jsme spolu v lese, v parku nebo máme piknik na pláži, je s ním legrace. Jeho malá ramena se často otřásají smíchem. Doma se však chová, říká Robin, jako stará bába. Kvůli každé maličkosti spustí hrozný povyk. Pokud Robin vezme do ruky nějakou věc, poskakuje okolo ní, protože se bojí, že ji upustí. Robin

je nešika, ale ne až taková. „Ty tomu nerozumíš,“ namítá Kal. „Jestli to rozbije, bude to moje chyba.“

Ke Grangerům jedeme naším starým autem. Mámy se objímají a naznačují vzdušné polibky. Nejdříve to byl jen žert, ale už se z toho stal zvyk. Všimla jsem si, že se táta necítí ve své kůži. Než zaklepal na dveře, zhluboka se nadechl a zase vydechl. Drew Granger je jiný než tátovi ostatní přátelé, kteří jsou zahradníci jako on, zedníci nebo pokrývači. Jeho přátelé toho moc nenamluví, jen sem tam prohodí nějaký vtip a v hospodě poručí rundu. Postávají u baru ve špinavých kalhotách a kouří cigarety. S Drewem si táta hodně povídá, ale jejich vtipy jsou bez pointy. Myslím, že sem jezdíme hlavně kvůli mámě, protože ona a Hilary jsou kamarádky. Táta by jí to nikdy neřekl, ale udělal by cokoli, aby byla šťastná. Vypadá to, že si máma tento nový život plný jídla delikátní chuti, vína, které jí rozvazuje jazyk, a společných večerů oblíbila. I mně se takový život líbí.

Přítomnost

ROBIN

Pošta dnes přišla dříve než obvykle, ale nic to nemění na zaběhnutém způsobu, jak s ní Robin naloží. Letáky a reklamy skončí v koši na papír a budou tam ležet, dokud Robin nesebere odvahu a pod rouškou noci se nevyplíží ven, aby je hodila do kontejneru. Účty položí neotevřené na tác v pracovně, ty nejnovější navrch. Všechno platí převodem z účtu, ale protože je pečlivá, chce mít vyúčtování i na papíře. Většinou je to všechno, ale někdy se mezi ostatní poštou objeví bílé svítící obálka. Tu Robin nikdy neotevívá, ani ji nedá na tác k ostatním účtům. Opatrně ji vezme a položí na hromádku stejných bílých obálek, které se kupí vysoko na nepoužívané skříní, kde nemůžou nikomu ani ničemu uškodit.

Robin účty nijak nevzrušují. Peníze má, a tak je z čeho platit. Už jich sice není tolik jako dřív, ale stále je jich ještě dost, aby s nimi nějakou dobu vydržela.

Robin byla – a formálně stále ještě je – hlavní kytaristka britské skupiny *Working Wife*. Díky několika singlům a sérii alb si skupiny všimli v rádiu, což odstartovalo jejich cestu ke slávě. Možná, že její plakát – s kytarou zavěšenou přes rameno a ohnutým dolním rtem – stále ještě visí u někoho v ložnici. Nebo dokonce obrázek z *Playboye*, na němž je vyfocena – v jejich

oblíbených šortkách a nátělníku, nasupená kvůli make-upu, který nechtěla – mezi houfem nahých zadků, s titulkem UJETÁ, ALE DOBRÁ.

Co by si o ní asi mysleli její dříve tak zapálení fanoušci, kdyby ji teď viděli?

Když Robin roztřídí poštu – dnes žádná bílá obálka – postává u okna ložnice vzadu v domě. Jedna ze záclon se lehounce hýbe, jak na ni Robin dýchá. Snaží se záclonu prsty přidržet, ale jen ji rozvlní, a tak alespoň udělá s druhou záclonou to samé, aby byly stejné. Těžce polkne a pak ještě jednou znovu, všechno musí být rovnoměrné.

V domě Watkinsů/Straků leží rodiče na sedačce vzadu v obývacím pokoji, zatímco malý chlapec sedí u malinkého stolku ve svém pokojíku. Staví něco z lega, soustředí se a vyplazuje jazyk. Jeho dům je postaven z barevných kostiček a střešních destiček, které vyčnívají ven. Chlapec se opře o opěradlo židle a obdivuje svou práci. Usměje se a potom zašmátrá v hromadě plyšových hraček za sebou. Z hromady vytáhne něco malého, co vypadá jako malý králíček. Odkryje několik střešních destiček, aby mohl hračku položit dovnitř, najednou se však lekne, vyskočí ze židle a při tom se mu podaří shodit celou stavbu ze stolu na zem. Zakryje si oči svýma malýma ručičkami, aby neviděl tu zkázu.

Robin se podívá do obývacího pokoje, chce vědět, co chlapce tak vystrašilo. Vidí, že rodiče se v kuchyni hádají a divoce přitom gestikulují. Vypadá to, jako by pan Straka držel mobilní telefon, ukazoval v něm něco své manželce, zatímco ona se mu ho snaží vyrvat z ruky. Když se malý chlapec objeví v kuchyni, rodiče od sebe odskočí a zaujmou předchozí pozici u televize. Je to tak strojené a neupřímné, že se Robin

schovaná za záclonou cítí trapně. Všichni manželé se občas hádají, ale toto je víc než obyčejná hádka. Pan Straka potřebuje konečně otevřít oči a Robin je odhodlána mu pomoci.

V přízemním bytě pod Strakovými se prochází mladý muž. Okolo sebe má spoustu pomocníků, které diriguje, kam mají položit krabice a tašky.

Je usměvavý a snad i hezký, ale výraz v jeho obličeji je vágní a tak trochu dětský.

Na podlaze leží hromada krabic. Polovina z nich je úplně nových a je na nich natištěno jméno stěhovací společnosti, ostatní jsou různě velké a otlučené. Robin by zajímalo, jestli je to jen nový staromládenecký byt, nebo se muž stěhuje od své bývalé přítelkyně.

I krabice v Robinině jídelně na sobě mají jméno stěhovací služby. Našla ji na internetu. Všechny její krabice jsou však srovnané v řadě za sebou, logem navrch, vypadají jako hráči fotbalového týmu, již právě drží minutu ticha. Jednoho dne se snad bude cítit dost statečná na to, aby je otevřela. Aby z nich nechala žal uniknout ven do svého domu. Ale dnes ještě ne.

SÁRA

3. Zanedbání péče

Na tento bod jsem myslela ještě dříve, než ho Jim vyslovil. Byla to stará věc. Více než tři roky stará. Mohlo mi však být jasné, že na to Jim nezapomene. Bylo to vidět z pohledu, jímž se na mě tenkrát podíval. Jako by si to všechno ukládal do paměti. Byl však zticha a nijak to nekomentoval. Měl v té době spoustu práce a teprve se začínal vybarvovat.

Usnula jsem, když jsem měla Violetu na starosti. Noc, která tomu předcházela, byla vyčerpávající. Violeta byla neklidná. Nejdříve nechtěla vůbec pít a pak si nechtěla říhnout. Držela jsem ji v náručí, rázovala po bytě a se vzrůstajícím pocitem marnosti jsem se ji snažila utiшит. Jim šel spát. Utahaný se vyškrábal po schodech do patra a padl do postele tak těžce, že jsem zezdola slyšela, jak postel zavržala. Když Violeta konečně usnula a já na pár hodin upadla do trhaného spánku, stále mi zněl v hlavě její křik. Nazítří jsem se vlekla po bytě jako mátoha, zatímco Jim šel jako obvykle do práce, v podpaží oběd, který jsem mu připravila.

Lehla jsem si na pohovku a zapnula televizi. Pod hlavou polštář, slunce přes okno příjemně hřálo. Moje malá holčička, ve vytaháných punčocháčích a hezkých šatičkách, si vedle mě

spokojeně kopala nožičkami a její baculatá ručička se pevně držela mého palce.

V jednu chvíli jsem měla oči otevřené a vteřinu nato se mi zavřely. Probudil mě Violetin křik, který spustila, když spadla na podlahu.

„Přece se ještě nedokázala převalit,“ chrčila jsem nevěřicně na Jima, když přispěchal z práce po mém nepřítelném telefonátu.

„Na tom vůbec nezáleží,“ odsekl a já tam stála jako opařená. „Ty moje malá chudinko,“ tišil ji.

„Já jí ale nechtěla ublížit,“ snažila jsem se ospravedlnit. On už však byl ke mně otočený zády, držel Violetu v náručí a něco jí vrkal. Ani se nenamáhal mi odpovédět.

Později večer mě Jim vyslyšel při mihotavém světle televize. Violeta spala přitisknutá k němu, pusou pootevřenou a oči pevně zavřené. Vlastně se od něj neodlepila od chvíle, kdy se vrátil domů.

„Měli jsme jet do nemocnice, aby ji prohlédli,“ začal. A dříve než jsem stačila něco říct, začal s výsledkem: „Usínáš často, když se o ni staráš?“

Snažila jsem se mu vysvětlit, jak se to stalo, a navrhla jsem, že budu Violetu od teď vždycky dávat do košíku. „Už se to nestane,“ slíbila jsem nakonec. Pomalu přikývl a jeho oči se vrátily zpět k televizní obrazovce.

Když jsem si před čtyřmi dny pod dohledem Jimových rodičů rozechvěle balila své věci, úplně zbytečně jsem se zeptala: „Co jsi myslel tím zanedbáním?“ Jen jsem chtěla, aby to vyslovil a jeho hlas znejistěl. Myslím si totiž, že usnout, protože je člověk unavený, je věc, která se běžně stává i jiným lidem.

Jim mě však překvapil. „Když byla Violeta mladší, stávalo se, že jsi civěla do prázdna a ignorovala jsi ji, když brečela, jako bys to vůbec neslyšela. Potřebovala vyměnit plenky nebo ji něco bolelo a ty jsi na ni kašlala. Všiml jsem si toho a řekl jsem si: ‚Bylo to jen jednou,‘ ale nebylo. Přistihl jsem tě při tom znovu. Tohle jsem tím myslel.“

Sklonila jsem oči, zapnula jsem tašku a odcházela z pokoje.

Panebože, myslela jsem si, opravdu jsem věřila, že to zvládám.

KAPITOLA ŠESTÁ

1990

SÁRA

Náš táta je zahradník.

„Zahradní architekt a stromový chirurg“ – tak se začal nazývat po rozhovoru s Drewem Grangerem, který je nevysychající studnicí nápadů, jak vydělat peníze. Drew Granger tátovi řekl, že je jedno, co si vymyslí, lidé mu budou věřit. Když řekne, že jsou jeho služby lepší než kohokoli jiného, a bude při tom vypadat sebejistě, může si účtovat víc. Táta tomu moc nevěřil, ale máma nechala vytisknout letáky, které vypadaly, jako kdyby táta celý život nedělal nic jiného, než stríhal a upravoval trávníky honosných sídel nůžkami na nehty, a táta začal dostávat víc práce ve velkých domech na okraji naší vesnice.

Mámu ve skutečnosti zahradničení nikdy nezajímalo. Stejně jako já má ráda upravený trávník a hezké kytky, ale rozhodně není zahradou posedlá jako táta. Zato Robin zahradničí ráda. Asi hlavně proto, že když je s tátou na zahradě, může se zamazat od bláta a nikdo jí nenadává. Byla jsem přesvědčená, že Hilary je stejná jako my dvě s mámou. Na jídelním stole má kytky ve váze, venku před domem upravené květinové truhlíky, ale představa, že klečí v záhoně a hrabe se v hlíně, je dost legrační. A přesto, když jsme byly naposled ve Wellingtonském

parku, všimla jsem si, že se táta s Hilary opozdili za námi a povídali si něco o kyselosti půdy, a o několik hodin později při obědě stále ještě klábosili o sazenicích, sklenicích a o nejlepším hnojení pro růže.

V mámině tváři se zračilo něco, co jsem nedokázala rozluštit. Hilary je její kamarádka, ale když se k ní táta nakláněl přes stůl a zářil nadšením, protože se někdo jiný než Robin konečně zajímal o to, co dělá, vypadalo to, že na ni žárlí. Přestože máma seděla vedle táty, musela poslouchat Drewa, který jí vykládal, proč je teď nejlepší čas pořídit si kreditní kartu, že ekonomika je na vzestupu a že bychom měli prodat náš starý dům a koupit nějaký větší. Máma něco zamumlala a potom se oba najednou podívali na tátu a rozesmáli se. Robin se lekla a upadla jí nůž na zem. Ležel na podlaze blízko mě, a když jsem se sklonila pod stůl, abych ho zvedla, zdálo se mi, že jsem viděla, jak se máminy a Drewovy nohy odtáhly od sebe.

ROBIN

Robin nechtěla mít Kala ráda. Byl to „Sářin kluk“. Sára měla všechno, co Robin chybělo, a jako všechny sestry se spolu často hádaly. Robin však chtěl nechtě ke Kalovi něco přitahovalo. Jeho oči se neustále smály, jako kdyby ho něco pobavilo, něco, co nikdo jiný nevidí. Nebo jako kdyby znal nějaké tajemství a nechtěl ho nikomu prozradit. Snad jen někomu, komu by naprosto důvěřoval.

Ve škole děti tvořily skupinky, v nichž si hrály. Kal byl vysoký a statný. Když měl chuť, přidal se ke klukům, kteří hráli fotbal. Zadřibloval a kopl do míče nebo dal perfektní hlavičku. Většinu času si však raději četl nebo povídal o knížkách a televizi s kýmkoli, kdo byl zrovna po ruce. Jeho výška a schopnost dát gól mu vydobily u ostatních kluků – hlučných suverénů – respekt, a proto mu poskytl prostor pro obě jeho aktivity.

Když si Robin se Sárrou hrály s Kalem mimo školu, Sára se vždycky snažila Kalovi zalíbit. Všichni tři lezli po stromech nebo hráli hry, které je zrovna napadly, ale vypadalo to, že je to vždy Sára, jíž na tom nejvíc záleží. A přesto si Robin všimla, že Kal se zajímá víc o to, co dělá a říká ona. Kal nikdy nebyl na své rodiče drzý a nikdy neodmlouval, ale když Robin odsekávala mámě nebo tátovi, v očích se mu zračil obdiv.

Všechno to začalo přátelstvím její a Kalovy mámy, ale brzy obě rodiny vytvořily jakýsi nový rodinný útvar. A přestože to Robin neměla v úmyslu, začala se na návštěvy u Grangerů těšit. Nejvíce ze všeho na filmy na videu a hraní karet dlouho do noci.

Všimla si, že i u dospělých se hranice začínají smazávat. Jejich mámy byly sice stále ještě důvěrnými přítelkyněmi a často se scházely samy bez ostatních a také to byly ony, kdo organizovaly rodinná setkání, ale postupně jejich rodiče vytvořili jedno společné seskupení. Někdy se Robinin táta dokonce scházel s Hilary sám a pomáhal jí se zahradou. Jednou se u nich Hilary objevila jen tak v džínách a mikině, vlasy svázané šátkem, a táta ji vzal do zahradnictví, kde nakupoval semínka a hlínu. Drew a Robinina máma spolu vtipkovali a vzájemně se na sebe usmívali. Robin si všimla, že její máma opakovala věci, které slyšela od Drewa, jako kdyby to bylo evangelium. Často začínala o penězích a nakupování větou: „Drew říká, že...“ Robin se to nelíbilo a myslela si, že tátovi se to také nelíbí, ale vypadalo to, jako by si toho ani nevšiml.